

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 5. januara 2015. godine
Ref. br.: RK744/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI114/14

Podnosilac

Adem Hoti

**Ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Republike Kosovo Rev. br.
127/2014 od 12. maja 2014. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Adem Hoti, sa stalnim prebivalištem u Podujevu.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje Vrhovnog suda Republike Kosovo Rev. br. 127/2014 od 12. maja 2014. godine (u daljem tekstu: Vrhovni sud), kojim je odbačena kao nedozvoljena, revizija podneta od strane podnosioca zahteva na rešenje Apelacionog suda Republike Kosovo Ac. br. 3661/2013 od 28. februara 2013. godine (u daljem tekstu: Apelacioni sud).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Rev. br. 127/2014 od 12. maja 2014. godine. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu rešenjem Vrhovnog suda povređena prava garantovana članom 3.2 i 113.7 Ustava.

Pravni osnov

4. Pravni osnov za ovaj slučaj je član 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članovi 22 i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 4. jula 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 6. avgusta 2014. godine, predsednik Suda je odlukom br. GJR. KI114/14 imenovao sudiju Altaya Suroyia za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednik je odlukom br. KSH. KI114/14 imenovao Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), prof. dr Ivan Čukalović i prof. dr Enver Hasani.
7. Dana 22. avgusta 2014. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, kopija zahteva je dostavljena Vrhovnom sudu.
8. Dana 8. decembra 2014. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

9. Dana 30. januara 2013. godine u Osnovnom sudu u Prištini, ogranak u Podujevu, postignuto je sudsko poravnanje C. br. 433/11 između podnosioca zahteva i Opštinske direkcije za obrazovanje u Podujevu (u daljem tekstu: ODO u Podujevu), za sistematizaciju podnosioca zahteva u platnom sistemu za školsku 2013/2014 godinu. U sudskom poravnanju se navodi da je ODO u Podujevu obavezna da plati podnosiocu zahteva lične dohotke za mesec jul, avgust, septembar, oktobar, novembar, decembar i januar po 215.90 €, ukupno 1295.40 €. Neisplaćene lične dohotke, prema sudskom poravnanju, ODO u Podujevu bi trebalo da isplati podnosiocu zahteva u februaru 2013. godine, dok će mu se ugovor o delu nastaviti do 30. juna 2013. godine. Isto tako, ODO u Podujevu je obavezna da iskoristi sve mogućnosti da do početka školske godine 2013-2014 sistematizuje podnosioca zahteva u platni sistem.

10. Dana 1. oktobra 2013. godine, podnosilac zahteva je podneo predlog za dozvolu izvršenja sudskog poravnanja C. br. 433/11 Osnovnog suda u Podujevu, tvrdeći da sudsko poravnanje C. br. 433/11 postignuto između njega i ODO u Podujevu, nije u potpunosti sprovedeno od strane ODO u Podujevu.
11. Dana 8. novembra 2013. godine, Osnovni sud u Prištini, ogranak u Podujevu, (rešenje CP. br. 439/13) je odbio predlog za dozvolu izvršenja, podnetu protiv ODO u Podujevu.
12. Pored toga, Osnovni sud u Prištini, ogranak u Podujevu, utvrdio je sledeće:

“[...] Iz ugovora o radu zaključenog na određeno vreme (ugovor o delu), potvrđuje se da je tužilac – poverilac imao ugovor na period od 01.06.2013. god. do 31.08.2013. god. Stoga, budući da je reč o ugovoru takve vrste, dužnik je mogao da ne produži ugovor, nakon isteka roka - 31.08.2013. god., i nije obavezna tužena - dužnik (Direkcija za obrazovanje, kulturu i nauku u opštini Podujevo, da produži ugovor, ukoliko ne postoji potreba za radnikom i radnim mestom.

Polazeći od ovog stanja, sud smatra da poverilac nema pravo, i zbog toga je odbio takav predlog kao neosnovan. Ukoliko smatra da su mu prava prekršena, može ista ostvariti u regularnom građanskom sporu, a ne u ovom izvršnom postupku, prema predlogu koji je podnet, i na osnovu sudskog poravnanja koje je postignuto između stranaka”.
13. Dana 12. novembra 2013. godine, podnosilac zahteva je na rešenje prvostepenog suda uložio žalbu Apelacionom sudu u Prištini. Žalba podnosioca zahteva je zasnovana na povredama proceduralnih odredbi, odnosno na članu 182.1 tačka (n) Zakona o parničnom postupku, pogrešnom i nepotpunom utvrđivanju činjeničnog stanja i pogrešnoj primeni materijalnog zakona, odnosno Zakona o izvršnom postupku (ZIP) br. 03/L-008.
14. Dana 12. maja 2013 godine, Apelacioni sud u Prištini (rešenje AC. br. 3661/13) je odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva, i potvrdio rešenje prvostepenog suda. Navedeni sud je konstatovao da je prvostepeni sud na potpun i pravičan način utvrdio činjenično stanje, i da je na pravilan način primenio materijalno pravo.
15. Dana 19. marta 2014. godine, podnosilac zahteva je na rešenje Apelacionog suda podneo reviziju Vrhovnom sudu, zbog povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.
16. Dana 12. maja 2014. godine, Vrhovni sud (rešenje Rev. br. 127/2014) je odbacio kao nedozvoljenu reviziju, podnetu od strane podnosioca zahteva, iz dole navedenih razloga: *“Polazeći od ovakvog stanja stvari, u skladu sa članom 68, stav 1 Zakona o izvršnom postupku, Vrhovni sud Kosova je našao da revizija poverioca u ovoj pravnoj stvari, na osnovu gore navedene odredbe zakona, nije dozvoljena protiv pravosnažnog rešenja u izvršnom postupku”.*

Navodi podnosioca

17. Podnosilac zahteva se oseća diskriminisan, jer su ODO i redovni sudovi povredili njegova prava garantovana članom 3.2 Ustava, kao i članom 113.7 Ustava, pošto je Vrhovni sud odbacio reviziju kao nedozvoljenu.
18. Podnosilac zahteva takođe tvrdi, da su mu redovni sudovi nepravično odbili predlog za izvršenje, kojim je tražio da se u skladu sa sudskim poravnanjem C. br. 433/11 od 30. januara 2013. godine, sistematizuje u platni sistem za školsku godinu 2013/2014, od početka školske godine.
19. Podnosilac zahteva se obraća Sudu sa sledećim zahtevima, citiramo: *“Tražim da budem raspoređen na radno mesto nastavnik tehničkog obrazovanja, učitelj razredne nastave ili bibliotekar u osnovnoj ili srednjoj školi ili pomoćnik domara u Srednjoj ekonomskoj školi „Isa Boletini“ u Podujevu”*.

Prihvatljivost zahteva

20. Sud prvo ocenjuje, da li je podnosilac zahteva ispunio uslove koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
21. U tom smislu, Sud se poziva na član 48. Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.
22. Pored toga, pravilo 36 (1) d) Poslovníka, propisuje:

(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve:
[...]
d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.
23. Pored toga, pravilo 36 (2) Poslovníka, propisuje:

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

 - (a) da zahtev nije prima facie opravdan, ili
 - (b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili
 - (c) da podnosilac zahteva nije žrtva kršenja prava zagwarantovanih Ustavom, ili
 - (d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.
24. U ovom slučaju, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da su poslodavac ODO u Podujevu i redovni sudovi povredili njegova prava garantovana članom 3.2 Ustava, jer su doneli nepravične odluke, i članom 113.7 Ustava, jer je Vrhovni sud odbacio reviziju kao nedozvoljenu.

25. Što se tiče tvrdnje o povredi člana 3.2, Sud se poziva upravo na tu ustavnu odredbu koja propisuje:

Član 3.2: *“Sprovođenje javne vlasti u Republici Kosovo se zasniva na načelu jednakosti svih građana pred zakonom i poštovanju međunarodno priznatih prava i osnovnih sloboda, kao i zaštiti prava i učešća svih zajednica i njihovih pripadnika”.*

26. Vezano za ovu tvrdnju, Sud smatra da podnosilac zahteva nije ni na jedan način argumentovao kako su i zašto prvostepeni i drugostepeni sud povredili njegovo pravo garantovano navedenom odredbom Ustava, dok su njemu pružene sve mogućnosti iznošenja činjenica, pokretanja argumenata i osporavanja argumenata suprotne strane.
27. Podnosilac zahteva takođe tvrdi, da je i Vrhovni sud povredio njegovo pravo garantovano članom 113.7 Ustava, jer nije usvojio reviziju podnetu na rešenje Apelacionog suda.
28. U tom smislu, Sud naglašava da tvrdnja pokrenuta od strane podnosioca zahteva o povredi ove odredbe Ustava, nema veze sa mogućnošću podnošenja žalbe ili zahteva pred redovnim sudovima ili uskraćivanjem tih pravnih sredstava od strane istih, već mogućnost da pojedinci, građani Republike Kosovo, ospore odluke redovnih sudova pred Ustavnim sudom zbog povrede prava garantovanih Ustavom, pod uslovom da dokažu da su iscrpeli sva pravna sredstva predviđena zakonima na snazi u Republici Kosovo.
29. Pored toga, Sud primećuje iz spisa predmeta da je konačna odluka o pitanju podnosioca zahteva, prema zakonu na snazi, rešenje Ac. br. 3661/13 Apelacionog suda, kojim je potvrđeno rešenje prvostepenog suda CP. br. 439/13 od 8. novembra 2013. godine, u vezi sa predlogom podnosioca zahteva o izvršenju sudskog poravnjanja C. br. 433/11 od 30. januara 2013. godine.
30. Međutim, jasno se može primetiti da je podnosilac nezadovoljan ishodom odluke Apelacionog suda, donete u izvršnom postupku i da je pokušao da svoju tvrdnju ostvari pred Vrhovnim sudom, koji je odbacio reviziju kao nedozvoljenu, zbog proceduralnih razloga (vidi obrazloženje Vrhovnog suda u stavu 16 ovog dokumenta).
31. Sud podseća da sama činjenica da je podnosilac zahteva nezadovoljan ishodom slučaja, ne može da mu posluži kao pravo da podnese argumentovan zahtev o povredi ustavnih odredbi (vidi, *mutatis mutandis*, presuda ESLJP, zahtev br. 5503/02, *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, ili rešenje Ustavnog suda, slučaj KI128/12 od 12. jula 2013. godine, podnosioca zahteva *Shabana Hoxhe*, zahtev za ocenu ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova, Rev. br. 316/2011).
32. Sud u nastavku ponavlja da nije sud utvrđivanja činjenica i ne sudi kao sud četvrtog stepena. Sud u principu ne ocenjuje činjenicu, da li su redovni sudovi na pravičan ili potpun način utvrdili činjenično stanje ili kao što je ovde slučaj, da utvrdi da li je zaposlenje podnosioca zahteva prekinuto na pravnoj osnovi,

jer je to nadležnost redovnog suda. Za Ustavni sud su ključna ona pitanja od čijih postojanja zavisi ocena eventualne povrede prava garantovanih Ustavom (ustavnost), a ne pitanja koja su očigledno zakonske prirode (vidi, *mutatis mutandis, i. a., Akdivar protiv Turske*, 16. septembar 1996. godine, R.J.D, 1996-IV, stav 65).

33. Pod ovim okolnostima, Sud smatra da činjenice iznete od strane podnosioca zahteva, ni na jedan način ne opravdavaju tvrdnje o povredama prava garantovanih Ustavom.
34. Stoga, Sud zaključuje da je zahtev podnosioca, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) d) Poslovnika, očigledno neosnovan.

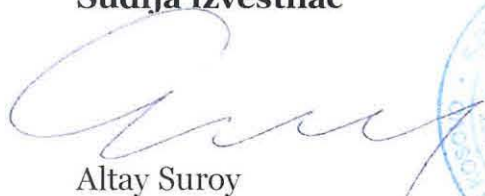
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, na osnovu člana 113. 7 Ustava, 48. Zakona i shodno pravilima 36 (1) d), 36 (2) b) i d) i 56 (2) Poslovnika, 8. decembra 2014. godine jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

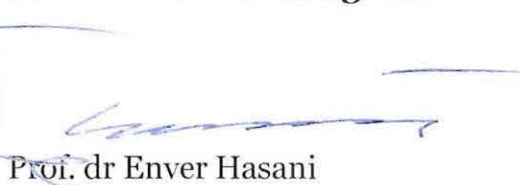
Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani